

"Jossain tuolla pilvien toisella puolella on parempi maailma." "Ai avaruudessa?" "Eikun noitten pilvien ja avaruuden välissä." "Onko noista pilvistä pitkä matka avaruuteen?" "Ei." "Se parempi maailma ei sitten voi olla kauhean paksu." "Ei se olekkaan. Pitää olla varovainen, jos vaikka kaivaa kuoppaa. Voi langeta vahingossa maahan asti." "Tai jos maa sortuu alta." "Niin." "Tippuvatkohan sen asukkaat usein maan päälle?" "Kyllä varmaan. Vahinkoja sattuu." "Minä en koskaan ole kuullut, että joku olisi pudonnut pilvistä." "Ei semmoisista puhuta." "Kyllä varmaan puhuttaisiin." "Joistain asioista ei vain puhuta." "Mistä tiedät." "Kaikkihan sen tietää. Paitsi sinä. Joskus osaat olla tosi lapsellinen." "Mutta mitä niille sitten tapahtuu, jotka tippuu?" "Ne kuolevat." "Minkä näköisiä ne on? Näyttävätkö ne samanlaisilta kuin me?" "Ei näytä. Ne on aina onnellisia. Niillä on kuollessaankin levollinen hymy naamalla." "Toivottavasti eivät nyt tipu. En haluaisi jäädä ruumiin alle." "Vaikea sanoa mitä ne siellä tekevät, kun nuo pilvet ovat aina edessä." "Minun kotimaassani on joskus päiviä, jolloin ei ole pilviä. Isä kertoi." "Niin sinä aina sanot." "Isä sanoi, että pilvien takana on taivas. Ja että taivas on sininen. Ja että yöllä näkyy pieniä valopisteitä koko taivaalla. Ja sitten on vielä yksi iso valopallo." "Sinun isäsi sanoi." "Niin." "Ehkä isäsi vain keksi kaiken." "Eikä keksinyt." "Ihan sama. Usko mitä huvittaa." "Jos noi pilvet ei ois tuolla ylhäällä, niin voitais nähdä se sun parempi maa." "Niin nähtäisiinkin. Mutta kun aina on pilvistä, niin ei voida niitä nähdä. Se on vaan luonnollista." "Pystyykö linnut lentään sinne?" "Kyllä. Ne menee sinne aina talveksi." "Puiden lehdetkin katoaa talvella." "Nekin menee sinne pilvien päälliseen maahan. Jättävät tänne vain tyhjän kuoren ja ilmestyvät taas keväällä." "Onko tuolla pilvien päällä kesä silloin, kun meillä on talvi?" "Totta kai. Kaikkihan sen tietää." "Kun sataa. Niin tuleeko se vesisade sieltä toisesta maailmasta?" "Tulee." "Mistä niillä riittää aina vaan lisää vettä?" "Ne tekee uutta vesitehtaassa." "Ai miten?" "Ei sitä kukaan voi tietää. Se on niiden valmistussalaisuus." "Eikä salaisuuksista puhuta." "Niin se on." "Mutta sitten, siellä pilvien yläpuolisessa maassako ei koskaan sada vettä? Koska ne itse valmistaa sen?" "Hölmö kysymys!" "Miksi?" "On vain." "Olis joskus kiva päästä katsomaan, miltä tuolla pilvien toisella puolella näyttää." "Niin olis. Mutta ei se varmaan ole teknisesti mahdollista, ainakaan meidän elinaikanamme." "Niinkö?" "Niin." "Miten sinä voit tietää kaikesta noin paljon." "En tiedä. Kaikki muutkin ihmettelevät samaa." "Oppisinkohan minäkin joskus." "Et opi. Mutta voit aina tulla kysymään minulta, jos jotain et tiedä." "Kättä päälle?" "Tässä on käsi." "Muistatko kun eilen oltiin lammella. Siellä vedessä oli sellainen iso kala." "Hauki." "Niin. Onkohan se siellä tänäänkin?" "Pelkäätkö mennä lammelle uimaan? Pelkäätkö että se puree." "En minä puremista pelkää. Mutta se saattaa vetää pinnan alle." "Mitäs et osaa uida. Hauki vaanii vain niitä, jotka eivät osaa uida. Uimataidottomat on sille helppo saalis." "Ei mennä tänään lammelle." "Pakko mennä. Kotiin ei ole menemistä, jos ei olla käyty pesulla." "Jos hauki vie minut ja hukun lampeen, sinua syytetään ja sitten saat selkääsi." "Sanon, että karkasit ja lähdit seikkailemaan. Kyllä ne minua uskoo. Lapset karkailevat muutenkin vähän väliä." "Jos hauki syö minut, en koskaan näe mitä pilvien toisella puolella on." "Ehkä niin on tarkoitettu." "Mitä tarkoitat?" "Sinun kohtalosi on kuolla, ennen kuin on teknologisesti mahdollista päästä pilvien tuolle puolen." "Mikä on kohtalo?" "Oletpa tyhmä kun et tiedä. Kaikilla meillä on kohtalo. Se on se miten meille tässä elämässä käy. Teimmepä mitä vain." "Vaikka jäisi vain tähän nurmikolle makaamaan?" "Niin." "Olisipa mielenkiintoista tietää mikä minun kohtaloni on." "Ei sitä voi tietää etukäteen." "Mutta miten sellainen kohtalo voi olla olemassa?" "Se vain on." "Mistä sen tietää?" "Sen vain tietää." "Jos minä jään makaamaan tähän nurmelle ja kuolen, niin silloin minun kohtaloni oli kuolla tähän nurmelle?" "Niin se on." "Ja jos menen lammelle ja hauki syö minut, niin silloin kohtaloni oli kuolla hauen suuhun." "Niin tietysti." "Mutta aina lopulta kuolee." "Paitsi jos pääset tuonne pilvien toiselle puolelle." "Pilvilinnaan." "Siellä ei kuole." "Paitsi jos kaivaa kuopan ja lankeaa

siihen vahingossa.” ”Niin se on.” ”Elämä on typerää.” ”Miten niin?” ”Ainoa tapa päästä tuonne pilvien toiselle puolelle, missä ei voi kuolla, on kuolla. Koska sitten vasta teknologia kehittyy niin paljon, että sinne on edes mahdollista päästä. Ja sitten se on jo myöhäistä meille. Ja kaikki muut vaan odottavat, että me kuolisimme. Ja sitten kaikki muut pääsevät sinne. Toivottavasti kellään ei tule mieleen ottaa meitä hengiltä.” ”Se on meidän kohtalo.” ”Tyhmä kohtalo! Muut saa elää vaikka kuinka kauan haluaa. Minä kuolen nuorena. Isäkin kuoli nuorena. Ehkä äitikin kuolee kohta.” ”Minne menet?” ”Menen tappamaan sen tyhmän hauen! Ehkä tänään on sen kohtalon päivä. Tai sitten minun.” ”Haluatko että tulen mukaan?” ”En. Jotkut asiat lasten on tehtävä yksin tässä maailmassa.”